

Verwijzing

Dit is een originele schriftelijke overdracht van de lezing van Bruno Gröning, die hij op 3.10.1958 in Springe op band heeft opgenomen.

Taalkundige of grammaticale correcties in de tekst werden bewust weggelaten om de authenticiteit van de bron te waarborgen.

De kleine cijfers voorafgaand aan de afzonderlijke alinea's verwijzen naar de overeenkomstige tracks van de voordrachts-cd en vergemakkelijken zo het vinden van de betreffende passage.

Verdere lezingen gegeven door Bruno Gröning met zijn originele stem zijn verkrijgbaar als CD en kunnen besteld worden via het volgende internetadres:

www.bruno-groening-stiftung.org

Lezing door Bruno Gröning, Springe, 3 oktober 1958

„...vandaag is het 3 oktober 1958.”

1

Bruno Gröning: Wel, beste vrienden, vandaag is het 3 oktober 1958. En we zijn hier in het huis van onze vriend Hermann Kastorf, die werkelijk onze gastheer is, dat wil zeggen, hier onze gastheer is. Onze echte gastheer op deze aarde is God, en het is zijn aarde, en het is zijn Koninkrijk. En wij moeten ons richten naar onze gastheer, zoals wij ons ook hier vandaag dienovereenkomstig gedragen, door onze dankbaarheid te tonen aan onze gastheer.

En jullie, beste vrienden, zijn hier zo stil geweest. Je zou haast zeggen: zijn er wel mensen binnen? Is er werkelijk iemand binnen? Ja, zo gedraag je je als gast, en dat is goed zo, en daarvoor wil ik jullie allemaal hartelijk bedanken. Maar zo moeten we normaal gesproken ook zijn, ons hele aardse leven. Want hier is God onze gastheer. En zo moeten wij ons in het leven altijd gedragen, rustig en objectief. En dat de mens tot bezinning komt, vooral zelf tot inkeer komt, dat hij zich zelfs tot inkeer dwingt, dat hij komt tot zelfreflectie zodat hij weet wie hij is en waarvoor hij hier is.

Welnu, ook vandaag ben ik hier, zoals altijd, alleen maar gast. Ik ben gast onder de gasten. Vandaag zijn we echt onder elkaar. En hier zijn ook vrienden voor wie de reis niet te ver was, die de reis niet schuwden. Onze vriend Kastorf zei eerder dat vriend Zieger zelfs uit Berlijn komt, en hier, - hoe is uw naam?

Frau 1: Hoppa.

Bruno Gröning: Mevrouw Hoppa. Maar de naam is oninteressant, dat we hier twee vrienden bij ons hebben, die ook van plan zijn deze goede weg te gaan, die reeds ja zeiden tegen deze weg en waarvoor de weg ook niet te ver was. Voor jullie is het niet zo ver. Jullie thuis is hier in de buurt.

Ik zeg altijd, twee keer gaan, een keer opstaan, en jullie zijn thuis. Het is wat verder van Berlijn. Nou, omdat ik net ben aangekomen, ik denk onze gasten hier ook, neem ik mij als gast de vrijheid onze andere gasten zodanig hier niet naar te vragen, maar hen ook te vragen een paar woorden tegen ons te zeggen.

Bovendien hebben we hier vandaag een vriend die hier net is aangekomen, en dat wil zeggen een goed half uur geleden, die zelfs een fietstocht heeft gemaakt van 40 kilometer om hier te kunnen zijn. „Dat maakt niet uit, ik ben nog jong”, zegt hij. „Ik kan trappen. Ik ben helemaal niet moe, en dat spreekt voor zich.“ Dus, dat zijn altijd mensen die waarderen wat goed is en die weten, hoezo, waardoor, waarom ze hier in dit gastvrije huis, de kans krijgen datgene te ontvangen wat ze voor hun verdere leven op aarde nodig hebben.

Nu, vrienden, zal ik onze vriend Zieger vragen, ons het een en ander te vertellen, luister goed. Ik heb hem niets verteld. Het is een overval. Hij is hierover zelf verbaasd, dat weet ik. Wij hebben er ook niet over gesproken in de kamer hiernaast. Het hoeft niet zo te zijn. Net zoals ik hem hier in zekere zin, wat jullie zouden omschrijven als overval, hij zal het waarschijnlijk niet doen, zo word ik ook vaak overvallen, dat wil zeggen, het komt zo onverwacht. Ik vermoed het nog niet, ik vermoed het nog niet eens, en ineens krijg ik een of andere opdracht, en deze opdracht moet ik uitvoeren. Net zoals Bernadette ook alleen maar opdrachten kreeg. Ze was hier niet om bewijs te leveren, maar om de opdracht door te geven dat te doen wat ze moet doen en meer niet.

En zoals ik al zei, het gebeurt vaak in onze Vriendenkring, dat de een of ander wordt gevraagd om ons uit eigen beweging iets te vertellen, wat zo belangrijk voor hem is, wat hem beweegt, hoezo, waardoor, waarom hij niet alleen vandaag hier is, hoezo, waardoor, waarom hij zich aangetrokken voelt tot deze Vriendenkring. En dat is het belangrijkste.

Ik wil het vandaag niet zover laten komen, en het moet ook niet zo zijn, dat jullie allemaal iets moeten zeggen. Dit soort dingen heb ik al vaak van vrienden gehoord, ook in de Vriendenkring in Oostenrijk, dat de vrienden gewoon zeiden: „Ik wil ook wat zeggen, hoezo, waardoor, waarom ik hier in deze Vriendenkring ben.” Maar dit zou vandaag te ver gaan, want dan zijn we morgen, overmorgen en maandag nog hier. Mag ik u vragen, vriend Zieger? Wilt u alsjeblieft hierheen komen, of...?

Joachim Erhard Zieger: Als u denkt.

Bruno Gröning: Ja, kom naast me staan, het geeft niet. (terzijde:) Oh, dat was niet mijn bedoeling, nou ja.

2

Joachim Erhard Zieger: Ja, beste vrienden, zoals onze grote vriend zojuist zei, het was daadwerkelijk een overval. Eigenlijk ben ik allesbehalve een spreker.

Ik kan misschien beter uitdrukken, wat ik in mijn hart voel als ik schrijf, als ik rustig en alleen ben, maar praten is nooit mijn ding geweest. En toch wil ik proberen, jullie iets te vertellen.

Het is niet mijn eerste keer hier in Springe. Sommigen van jullie kennen mij? Ik was hier voor het eerst in juli 1957, toen onze grote vriend vierhonderd mensen toesprak in het boshotel „Deisterpforte”. Destijds in juni, ruim een jaar geleden, las ik de vervolgrapporten van Dr. Horst Mann in het Neue Blatt, die jullie misschien ook min of meer kennen. En toen zei ik tegen mezelf, aangezien geen dokter en geen homeopaat me konden helpen, - ik wil hier niet praten over welke aandoeningen dan ook, dat doen we hier niet -, aangezien niemand me kon helpen, zei ik tegen mezelf: Hij kan me helpen, en hij zal mij helpen.

En met deze vastberaden houding telefoneerde ik naar Plochingen, naar kantoor, en vernam dat op 5.7 hier een lezing was. Ik was hier, hoorde hem en beleefde hier meteen het wonder in mijn lichaam.

De volgende dag waren we urenlang in gesprek met de familie Hassel, bij dakdekker Hassel, gedurende de hele voormiddag, en ik was diep ontroerd door alles wat ik hoorde. Dit was allemaal nieuw voor me. Ofschoon ik altijd al mijn geloof in mij droeg, gedurende de oorlog als soldaat en later tijdens de zware hongersnood na de oorlog, daarna als bosarbeider, als bosbouwbeambte en ga zo maar door. Natuurlijk waren er altijd momenten waarop het geloof leek te wankelen. Misschien hebben we dit allemaal wel eens. En nu had ik een mens ontmoet, ben hem tegengekomen, die ons het Goddelijke geeft. En ik was er intens blij mee, en mijn kwaad verdween zienderogen. Dit getuig ik, zowaar ik hier sta. We spraken af ons weer te treffen, in drie dagen in Fahrdorf bij Schleswig, boven in Schleswig-Holstein, in de voormiddag, op 6.7.

Ik ging terug naar Berlijn, haalde mijn moeder; maar van tevoren zei onze grote vriend nog, die alleen maar even naar mijn kleine Goggo-auto keek: „Alsjeblieft niet te hard rijden!” En ik vroeg hem..., - of gaat dat te ver, als ik dat nog vertel?

Bruno Gröning: Alsjeblieft!

Joachim Erhard Zieger: Wat bedoelt u, „niet te snel?“ „Nou, zeker niet sneller dan zeventig, tachtig.“ Dat nam ik ter harte. „En kijk niet voortdurend op de klok!“ Hij kende me in feite helemaal niet en ook weer wel. Ik had namelijk de gewoonte om vaak op mijn horloge te kijken als ik iets speciaals gepland had; misschien een innerlijke onrust, dat is mogelijk. Dat wist hij. „Kijk niet zo vaak op de klok, je hebt tijd genoeg!” Ik nam de goede raad ter harte en reed terug naar Berlijn. Twee dagen later raasde ik met mijn moeder in de richting van Sleeswijk-Holstein. Het was een

bloedhete dag. We waren op de autoweg kort voor Hamburg, en ik vergat het goede advies, zo dom als wij mensen helaas zijn, en reed meer dan honderd. En de kleinedriehonderd cc-motor kon het niet aan in de grote hitte en verbrandde. Ik kwam een beetje te laat, hoewel er geen concrete tijd was afgesproken. En toen ik in Fahrdorf aankwam, stond onze grote vriend, zonder dat er een tijd was afgesproken al in de open voordeur op ons te wachten. En toen ik hem vertelde, dat en dat is mij overkomen, antwoordde hij: „Nou, ik heb het je meteen gezegd, je moet niet zo hard rijden. Waarom denk je er dan niet aan?” Treffend voor de grootte van onze vriend, dat te zien, wat zal zijn, wat was en wat is. Tevens beleefde ik in Fahrdorf een prachtige lezing en de volgende dag in Rendsburg de derde lezing en was van mijn klachten bevrijd en dat ben ik nog steeds.

In mei ontmoetten we elkaar in Schlossberg bij Rosenheim en in Stephanskirchen. En ook van daaruit nam ik weer veel goeds mee en op, zodat ik eindelijk de roeping in mij voel en naar deze roeping zal leven. En dit is niet zomaar bedoeld als een zin of woord, maar een besluit om het goede door te geven, waar en wanneer ik maar kan. Er is niets anders meer. En dat probeer ik natuurlijk zo goed mogelijk in mijn woonplaats te doen.

En daarom ben ik ook vandaag hier, niet om de stroom te ontvangen, die mij over eindeloze afstanden wordt gegeven, of het nu honderd kilometer zijn of vijfhonderd of duizend, het maakt niet uit, die ontvang ik altijd heel sterk als ik me erop instel en als ik met mijn vriend, met onze grote vriend praat. Nee, ik ben hier niet vanwege de stroom, maar voor de woorden, om ze in me op te nemen, niet alleen maar via de oren, en het verstand, maar via het hart. En ik zal proberen, dit door te geven aan mijn Berlijnse vrienden, zodra ik een grote groep bij elkaar heb.

Beste vrienden, dit gezegende uur, deze gezegende avond waar we hier allemaal samen zijn, zal voor ons onvergetelijk blijven. Laten we onze Hemelse Vader werkelijk bij de hand nemen, die ons hier liefdevol wordt toegestoken door onze grote vriend Bruno Gröning, met de zekerheid dat we beter zullen worden, en het goede zullen doorgeven!

3

Bruno Gröning: Beste vrienden, ik geloof dat onze vriend Zieger ons vertelt wat er al in zijn hart geschreven staat. Ik geloof dat hij zichzelf daarin herkende, dat hij zelf nu klaar is om deze roeping te volgen, om ook hier zijn missie te vervullen, zoals iedereen ze heeft. En dit komt pas dan tot stand, wanneer de mens tot zelfkennis is gekomen en ervan overtuigd is wat er met hem en in hem is gebeurd, zich wil afkeren van het kwade en ervan bevrijd is. En hij ziet het nu als zijn plicht dat dit ook aan veel mensen gegeven moet worden. En zodoende heeft hij een grote taak op zich genomen door onze medemensen, de vrienden in Berlijn, ook deze weg te wijzen, waarvan hij overtuigd is, zodat mensen daar ook zelf het heil mogen ervaren.

Het is niet onbekend, als ik jullie vertel, dat ik in de Russische zone was, respectievelijk in de Russische sector, waarschijnlijk in de Russische sector slechts één keer en in de Russische zone ook maar één keer, toen ik uit de Russische gevangenschap kwam, maar sindsdien de grond daar niet meer heb betreden en zelfs tot heden geen fysiek contact heb met de mensen daar. En toch is er zoveel tot stand gekomen door de Gemeenschap, via de Vriendenkring, door vrienden, dat de vrienden daar – jullie zouden zeggen „achter het ijzeren gordijn” – ook het goede hebben ontvangen, want dit, het pure Goddelijke, kent geen grenzen.

We hebben er vannacht nog over gesproken, en ook kreeg ik van de vrienden in Gohfeld het bericht dat de familieleden en kennissen daarginds veel goeds hebben ervaren en de vrienden uit de Russische zone hier reeds twee Kerstvieringen hebben bijgewoond. Dit jaar wordt het waarschijnlijk moeilijk voor hun. Maar ze mogen niet vergeten worden. En toch moeten we ze in ons hart dragen. En moeten we ze dat geven wat ze voor hun verdere leven op aarde nodig hebben, ook al zouden ze worden aangevallen door de boze kant, zodat ook zij zich vrij voelen, dat ze zich niet alleen voelen en dat ook zij hulp moeten krijgen. De helpende hand reikt overal naar toe. Nogmaals benadruk ik, dat dit, dat wil zeggen God, geen grenzen kent. Hier zijn geen grenzen en hier zijn geen zones. Ook zijn er geen sectoren en naties spelen geen rol.

Welnu, wanneer de mens zover is gekomen dat hij zelf de waarheid heeft ervaren, dan kan hij de Ware Leer doorgeven. En ik geloof, dat onze vriend Zieger daarginds - ik moet zeggen „daarginds”, omdat er een stuk tussen ligt, dat mensen hebben bezet en waarvan mensen dachten aanspraak op te kunnen maken – dat ook de vrienden daarginds in Berlijn goed geleid worden en het Heil ook tot hen zal komen, hetgeen betekent dat zij het ook zullen ontvangen.

Vriend Zieger is heel bescheiden, als hij zegt, dat het maar weinig mensen zijn, zoals hij ze tot nu toe heeft verzameld. Maar het zijn er tot nu toe, hoeveel, meer dan duizend adressen?

Joachim Erhard Zieger: Ongeveer duizend.

Bruno Gröning: Ja, duizend adressen. En die duizend brengen weer enige duizenden. Hoe voorzichtig moet onze vriend Zieger zijn, voorzichtig bij het opbouwen van de gemeenschap in Berlijn, zodanig dat hij niet in een hinderlaag wordt gelokt en daarna niet zijn taak kan volbrengen. Hij moet het systematisch opbouwen. En dat is een lastige opgave. En ik weet, dat er niet zoveel van deze vrienden zijn die hierin hun roeping zien en hierin ook echt een vervulling in het leven vinden.

Jullie allemaal, beste vrienden, hebben min of meer met jezelf te maken en kunnen het niet eens volbrengen. En jullie kunnen ook niet zorgen voor een Vriendenkring, en dat verwacht ook niemand. Het zijn er altijd maar een paar die daartoe geroepen zijn, een paar die zoveel goeds in zich opnemen, om al hun naasten, dit wil zeggen, die ook bij ons horen, om zoveel Kracht op te nemen, dat zij deze goede, Heilzame Kracht kunnen opnemen, die je naaste echt nodig heeft. Dit is een van de mooiste

taken. Een mooiere taak is er niet. Maar wie voelt zich geroepen om dit te doen? Misschien ben jij dat nog niet. Maar daarom, beste vrienden, niet dat jullie je hiervoor nu schamen of dat jullie je hiervoor zouden moeten schamen, nee, dat niet. Jullie kunnen het niet. Mijn wens leidt er alleen maar toe dat je echt alles uit eigen beweging doet, en eerst zelf zover bent, om te genieten van al het goede. Wat erna gebeurt, ontdek het zelf. Eerst ervaring opdoen. Dat is voor mij nu het belangrijkste.

4

Nu wil ik niet te ver afdwalen, beste vrienden. Jullie hebben het hier ook van onze vriend Zieger gehoord, dat hij niet teveel wil zeggen, en ook niet te veel hoeft te zeggen. Hij omschreef in het kort, hoe het werkelijk overeenkomt met de zuivere waarheid, hoe het gebeurde en zich aangetrokken voelde, zijn betrokkenheid en dat geen afstand echt te ver voor hem is, dat hij geen twee keer in deze buurt was, dat wil zeggen een keer in Springe, de andere keer in Noord-Duitsland, maar de derde keer zelfs verscheen in Rosenheim, en vandaag is hij hier voor de vierde keer, en dat is veel, heel veel, dat hij ons hier echt de tijd voor heeft gegeven, en ook echt een voorbeeld voor de mensen is door te zeggen: Mijn tijd is ook jouw tijd. Het is maar één tijd, zoals er ook maar één God is en dat iedereen maar één lichaam heeft. En hij weet ook dat we deze tijd moeten gebruiken. Alleen moet de mens deze weten te gebruiken. De tijd dient gebruikt te worden, en mag men niet ongebruikt laten. Gebruik de tijd, beste vrienden, dit is goed. En ook hoorden wij uit de mond van onze vriend Zieger, dat hij hier niet alleen de Kracht en Energie wil opnemen, nee, maar ook de woorden wil opnemen die ik hem hier te zeggen heb, zodat hij ze dan kan doorgeven. En hij zal zichzelf in Berlijn ervan blijven overtuigen dat ook dit Waarheid is, zoals de vrienden daar ontvangen.

Hoe vaak jullie ook de woorden van onze vriend Hermann Kastorf hebben gehoord, hoe jullie je dit allemaal ter harte nemen, en hoe jullie daadwerkelijk voor het goede staan. Ik hoef jullie hierover niet veel te zeggen, vrienden, jullie willen, en wat jullie willen, doe het nu! En hiervoor hebben jullie altijd de gelegenheid door met onze vrienden samen te kunnen komen. En ook ik krijg de kans om te komen. Ik wil hier niet vooruitlopen op wat onze vriend Kastorf ons later nog wil vertellen, hoe ver het voorbereidende werk is gedaan, zodat het verbond ontbonden kan worden en we nu één wettelijke vereniging hebben, dat wil zeggen wettelijk geregistreerd. En dat hier veel deuren en poorten voor ons openstaan en dat dit betekent dat veel mensen ook de kans wordt geboden om in onze vriendenkring opgenomen te worden en van hieruit verder naar het goede geleid kunnen worden, omdat we hier vandaag al vrienden hebben die overtuigd zijn van het goede, die overtuigd zijn van de zuivere waarheid en deze overtuiging doorgeven aan diegenen die van dit alles nog helemaal niets weten.

Wel, beste vrienden, ik dacht niet jullie vandaag zo lang hier te houden. Maar jullie kwamen hier ook in de overtuiging zoveel mogelijk te moeten opnemen en zoveel

mogelijk te horen. Ik vraag jullie in de toekomst altijd zo te zijn, alleen maar horen, geen gedachten in je op te nemen, want alles wat jullie opnemen via jullie gehoor, het oor van jullie lichaam, dan hoeven jullie niet bang te zijn dat jullie iets vergeten. Niet opnemen is, als jullie gedachten opnemen; dan kunnen jullie niet horen, en dat zal vergeten worden. En jullie zijn dan ook niet in staat het gehoorde ter harte te nemen. Als jullie horen, dan hoor, alleen maar opnemen, maar zonder gedachten, alleen maar horen wat er tegen je gezegd wordt, zodat jullie deze woorden, de echte waarheid dan ook ter harte kunnen nemen, zodat jullie je achteraf zelf kunnen overtuigen. Dat, beste vrienden, is altijd het belangrijkste. Het gaat hier niet... zoals vriend Zieger ook zegt, hij is geen spreker. Ik ben ook geen spreker, ben maar een woordvoerder. Ik vertel alleen maar de waarheid, meer niet. En ik weet, dat jullie geen spreker willen die jullie overlaadt met mooie, goede, vriendelijke woorden en dat jullie dan het geloof vervallen: Nou, dat is iemand die ooit iets zei, dat was goed. Wat de een ter harte neemt, ontkent de ander. Nee, zoiets hoor je hier niet. Wat hier moet worden gezegd, is alleen wat tot de waarheid behoort, wat er alleen uit voortkomt, wat de waarheid ons biedt, dat, beste vrienden, alleen dat wordt jullie hier gegeven.

Waarheid is ook, dat jullie hier vandaag zijn, dat jullie je lichaam hier bij jullie hebben en dat jullie mij de gelegenheid hebben gegeven na te denken over jullie lichaam en dat ik het ook op deze manier heb benaderd door je lichaam te gebruiken waar je op moet letten, omdat het een Goddelijk geschenk is. En daar hadden jullie in jullie leven nog nauwelijks of helemaal geen aandacht aan besteed. Alleen als het lichaam gegrepen was door het kwaad, dan ja, dan hebben jullie al het mogelijke geprobeerd en toen konden steeds meer mensen niet meer op zichzelf vertrouwen maar op jullie naasten, in de overtuiging dat hij het zal doen, ook als hij het probeert, hij probeert jullie te helpen. En deze poging was altijd vervelend.

5

Nu denk ik, vrienden, weten jullie iets meer. Stel je in de toekomst niet in op een verlangen, maar verkrijg het! Ik doe ook geen poging, maar ik verzoek jullie mij op de hoogte te houden, dat jullie zo spoedig mogelijk de juiste weg inslaan, en dat jullie het eerst trouw blijven aan jezelf en dat jullie er echt alles aan doen wat jullie jezelf beloofd hebben en dat jullie er ook in geloven, wat jullie voor jezelf nodig hebben, en dat jullie je aan de belofte houden het kwaad af te zweren, je niet meer te verenigen met het kwade, maar met wat werkelijk tot het goede leidt en wat ook goed voor je is, zodat jullie deze goedheid en de Goddelijke goedheid in jullie opnemen en dit dan ook kunnen doorgeven aan jullie naasten.

Nu, ik denk dat ik vandaag veel woorden herhaald heb. En keer op keer kan ik alleen maar nadrukkelijk zeggen: het is nodig, vrienden. Als je het de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende, tiende keer niet hebt begrepen, dan zeg ik het een elfde, een twaalfde keer. Ik zeg het vierentwintig keer, ik zeg het achtenveertig keer. Ik zeg het niet alleen voor een jaar, ik zeg het, jaar in, jaar uit, zolang ik hier mag zijn, totdat mensen het begrijpen, totdat mensen aandacht

schenken aan het goede, totdat mensen het absorberen, totdat de mens volgt wat hij moet volgen. En totdat hij volgt wat we vroeg of laat allemaal moeten volgen.

En diegene die door de schrootmolen willen gaan, die de ontberingen en ellende nog niet kennen, moeten dit het eerst leren kennen. Maar ik denk, dat jullie reeds een deel hiervan hebben geproefd. En ook denk ik dat ik kan zeggen dat je niets met dit kwaad te maken wilt hebben. Maar nu sta je er ook achter!

Wie vandaag nog niet genoeg heeft geleerd, dat het kwade hem nog niet zoveel angst heeft bezorgd, die buigen hiervoor, die passen zich aan en die onderwerpen zich nog een verdere les en gaan dit na, dit wil zeggen, om nog meer te leren en nog meer gegrepen te worden door het kwade, totdat hij zover is gekomen, zoals zovelen, die de mensen niet meer konden geloven en die zichzelf verloren zagen, dat er nauwelijks nog een helpende hand onder de vele mensen was, dat hij zelf besloot: Als U de zoon van God bent, dan help u zelf! En zo is de mens ertoe overgegaan, pas toen begon hij te geloven. Toen voelde hij zich niet meer verloren. Toen wist hij dat hij een Goddelijk wezen is. Toen wist hij dat hij een kind van God is. Toen viel de hoogmoed van hem af. Toen viel al het aardse van hem, ook datgene wat zijn lichaam kwelde, waarmee hij belast was. Hij heeft zich van dit alles bevrijd.

Ik wil nu niet deze mensen citeren, die in het verleden werkelijk veel aardse goederen bezaten, die uiteindelijk alles hebben opgegeven, die zich er van losmaakten, door te zeggen: Ik wil hier niets meer mee te maken hebben, ik wil hier niets meer gemeen mee hebben. Sommige gingen naar het klooster, en anderen trokken zich terug in de eenzaamheid.

Maar ik heb jullie al eerder laten weten dat er in het Verre Oosten mensen zijn die dit mee op hun weg kregen, die momenteel toebehoren tot de rijkste der rijken in dit aardse leven, maar op een bepaalde leeftijd een gezin stichtten en deze nakomelingen dat doorgeven, ze als bedelaars dit bezit verlaten, om zich voor te bereiden op hun volgend leven op aarde. Maar, beste vrienden, deze mensen hebben jullie nog niet leren kennen, die hebben jullie nog niet ontmoet. Je weet hier nog niets van. Het zou ook te ver gaan, als ik hier nog verder terug ga en jullie nog meer hierover vertel. Wat ik jullie zeg is alleen maar de waarheid. Het is ook niet mogelijk jullie meteen vandaag alles te vertellen, wat ik te zeggen heb, en altijd datgene waar u vandaag niets van weet en ook niets van kunt weten.

Eén ding weet ik, dat er veel goeds voor jullie klaar ligt, ook dat van jezelf en hetgeen je bent verloren. Maar dan moeten jullie de fout ingeslagen weg teruggaan, om het goede weer in ontvangst te kunnen nemen hetgeen bij je hoort, bij jouw lichaam. Jullie zullen nooit de natuurlijke orde van iemand anders in je hebben, maar de natuurlijke orde die voor jou bestemd is.

En dat is wat mensen gedaan hebben, ze zijn van het goede pad afgedwaald, door verwarring, door misleiding, en zo van het juiste pad afgedwaald. Daardoor kregen ze het goede niet. En hoe verder men afdwaalde van de juiste weg, hoe verder men terug moet om uw eigen, het goede weer te mogen ontvangen.

6

Het is waar, zoals een arts ooit zei – ik wil jullie nu niet zeggen, uit welk land – maar hij zei tegen zijn zus: „Geef mij de ziekte, die je in je lichaam hebt, ik ken iemand met de naam Gröning. Ik breng hem de kwaal, ik breng hem de ziekte en hij geeft jou jouw gezondheid terug, dat wil zeggen, ik ontvang het en breng het naar jou.” Deze vrouw is getrouwd, heeft vier kinderen, is in slechte conditie. Haar man is een van de rijkste der rijken, is rijker dan de koning zelf. Trouwens, deze man was ook in mijn huis met zijn vrouw. Zijn zwager liet hij niet komen. De zus moest het ontkennen, ze zegt: „Mijn man staat het niet toe.” En dus kwam de echtgenoot zelf met zijn vrouw, die er alles aan deed om gezondheid voor zijn vrouw te kopen. Hij heeft er duizenden, zelfs miljoenen voor uitgegeven. Hij stuurde ze altijd per vliegtuig van het ene land naar het andere naar de grootste capaciteiten. Niemand kon helpen.

Hij komt naar mij toe, gaat aan tafel zitten, neemt zijn chequeboek tevoorschijn en zegt: „Wat kost het om mijn vrouw beter te maken?” Hij had twee tolken bij zich, ik zelf had er een. Mijn antwoord hierop was: „Vertrouw en geloof!” Vooraf moet ik nog zeggen dat hij zei: „Een paar miljoen interesseert me niet. Noem maar een getal, hoeveel je wilt. Elk bedrag is goed.” En mijn antwoord was: „Vertrouw en geloof!” Toen sprong hij niet begrijpend op. Hij raasde bijna in mijn woning. Zoiets is hem in zijn leven nog nooit overkomen, zoiets heeft hij nog nooit meegemaakt. Tot nu toe was alles mogelijk met geld, en hij komt hier en zegt: „Vertrouw en geloof!”

Overigens: „Er bestaat geen grotere dwaas, in dit geval als Gröning.” Dat is de mening van deze persoon. Verder heb ik niets meer gedaan, alleen de deur voor hem open gedaan, en toen wist hij alles.

Maar terug naar de arts, naar de zwager van deze man. Hij wist er iets van en is ook medicus. Maar hij wist meer. Hij is een echte arts, een echte helper. Hij wist, waar het is, wie het aan mensen kan overbrengen. Ja, en dat is de weg waar ik jullie naar toe leidt, vrienden, waarvan jullie zijn afgedwaald. Jullie gezondheid is achterop geraakt. En daar kun je ze weer ontvangen, mits jullie op deze weg blijven. Als jullie weer afdwalen van dit pad, verliezen jullie weer het goede.

En er zijn zoveel ware woorden van Christus – lees alstublieft de Bijbel! Lees het Oude Testament en het Nieuwe Testament! Lees alles!

Maar juist hier de woorden van Christus, alles wat Hij zei, hoe hij de mens weer terug op het pad van de gezondheid leidde. Ook zei hij: „Niet ik, maar je geloof heeft je geholpen.” Ik durf het niet te vragen: Wat bedoel je met dit woord geloof? Wat is geloof voor jou?

Geloof is ook, wanneer de zakenman in een goede deal gelooft. Er zijn mensen, van een afschuwelijk soort, die ook geloven, die zeggen: Ik weet dat een pond rundvlees een goede soep maakt. Vrienden, ik wil nu niet verder gaan, hoeveel hiervan is er, dat wil zeggen, wat mensen bedoelen met dat ene woord geloof. En ik wil niet zo ver gaan, en jullie ook niet. En daarom beperken we ons echt tot het belangrijkste. Het belangrijkste voor jou is en blijft dat je terugkrijgt wat van jou is en dat je de verkeerd ingeslagen weg weer terug moet gaan. Dat is vanzelfsprekend.

En stel je nu heel kort het aardse pad voor: je bent op weg, hetzij met of zonder auto, te voet, maakt niet uit, of spoor, trein, vliegtuig. Als dit voertuig de verkeerde kant op gaat, dit wil zeggen, niet de richting die je naar je bestemming brengt, dan moet je weer terug. Anders bereik je je doel niet.

Maar als je doelloos door het leven gaat, dan is er een puinhoop, dan kan er helemaal niets goeds zijn. Maar een doel heeft beslist iedereen. En het eerste doel was bij de mensen hoofdzakelijk het aardse doel. Het doel was, om veel materiële dingen in het aardse leven te verwerven, om nog meer te kunnen bereiken, om daarna een vredig leven te kunnen leiden, enzovoort.

7

Hier, beste vrienden, hebben jullie werkelijk je doel gemist. Hiervoor heeft God je geen leven op aarde gegeven en je lichaam ook niet. Wat heb je, als je veel aardse goederen bezit? Ben je een van de velen, die tegenwoordig tot de rijkste der rijken behoren? Het goede, het Goddelijke kan niet worden gekocht met geld, met goud, zelfs niet met diamanten, of wat je ook maar hebt. Je kunt de hele wereld bereizen, dat zou kunnen, maar de gezondheid kun je niet kopen. Geld is macht, gezondheid is almacht. En dat is de grootste rijkdom, en dat bedoel ik met rijk zijn. Als je de voorkeur geeft aan een ander soort rijkdom, als je denkt dat dit meer voor je betekent en je meer geeft, dan alsjeblijft! Hiermee heb ik niets gemeen, zij moeten er eerst nog een les uit leren. Maar je bent niet zo rijk. Je bezit niet zoveel. Je bent in alle opzichten arm. En je kunt rijk worden, dan rijk worden als je er nu voor werkt, als je er alles aan doet om echt rijk te worden en jullie dus echt in dienst van God zijn. God geeft jullie zijn loon, en dit is niet gering, het is groot.

En zo verging het reeds veel mensen die veel slechte dingen in het leven deden omdat ze werden gekweld door het kwade. En als ze één keer in hun leven een goede daad deden, dan kregen ze daarvoor hun loon.

En nu, op dit punt aangekomen, beste vrienden, zou ik jullie veel vrienden kunnen noemen, dat wil zeggen, die vandaag tot onze vrienden behoren, hoe ze vroeger besmet waren met het kwaad, alleen kwaad deden en maar één keer goed waren voor één van hun naasten. Dan waren ze al bevrijd van het kwaad, het kwade verliet hen meteen, het kwade was al vertrokken. Daar kwam het goede al, dat bevestigd werd, waar ze vandaag de dag nog steeds voor staan, en daardoor veel, veel

mensen naar hun geluk, naar hun redding, naar hun rijkdom helpen waar iedereen toch zelf voor werkt. En dit is goed! Wel vrienden, ik denk dat we ons begrepen hebben. En ik geloof dat je nu gehoor zult geven aan wat goed voor je is, want het wil opgenomen worden. Alleen dan kun je ontvangen, wanneer je definitief afstand doet van het kwade.

En omdat nu reeds een aantal vrienden naar huis moeten, onderbreek ik vanzelfsprekend, en wel zo lang, tot we elkaar weer mogen zien. Morgen zijn we samen, zondag in een heel kleine groep, en maandag ook nog. Dit betekent niet dat jullie morgen en maandag ook moeten komen. Dat heeft er niets mee te maken.

Ik zei eerder al, mochten wij ons niet eerder zien, dan zeker hier weer in Springe op 6 december. En wat ik jullie verder mee heb gegeven, dat hebben jullie ook gehoord. Dus wil ik nu afsluiten. Maar zoveel tijd hebben jullie nog. Hoe laat rijdt het treintje, eenenveertig, achtenveertig?

Meerdere aanwezigen: Tweënveertig.

Bruno Gröning: Tweënveertig. Nou, dan hebben jullie nog alle tijd, de klok loopt een beetje achter, vijf minuten. Dus ik wens jullie een goede reis naar huis en een gezond weerzien!

Meerdere aanwezigen: Heel erg bedankt.

8

Hermann Kastorf: Nogmaals, beste vriend Bruno, ik ben diep onder de indruk van wat ik hier vandaag heb mogen meemaken, en ik denk met mij niet alleen velen maar alle vrienden kennen jouw roeping. Ook weten wij vandaag dat je er elke dag naar streeft om ons dichterbij God, het Goddelijke te brengen. Beste vriend, daar zijn we je erg dankbaar voor. Maar we zijn niet alleen jou dankbaar, maar ook onze God, dankbaar daarvoor, dat we steeds weer na een bepaalde tijd kunnen zeggen: Wij weten, dat jij, beste vriend Bruno ons opnieuw eert in onze gemeenschap. En daarom wil ik je nogmaals bedanken, beste Bruno, voor je geweldige tijd, voor je vriendelijke woorden die we hier vandaag met je hebben mogen delen. En ook in de toekomst zullen we dankbaar zijn voor datgene, wat wij door en om je heen mogen horen.

9

Bruno Gröning: Het is niet mijn tijd, het is de tijd, die God voor ons, voor elk levend wezen heeft bepaald. Wij, beste vrienden, moeten deze tijd alleen maar benutten. Ik verontschuldig mij helemaal niet, maar ik blijf vanaf het begin zeggen: Bedank mij nooit, bedanken wij God hiervoor! Wij, dat wil zeggen ik, bedank God altijd ervoor,

dat ik dit mag doen, dat ik Hem mag dienen, dat ik jullie op weg leidt, dat betekent dat ik je dichterbij God breng.

Ik laat het aan jullie over hoe jullie je dankbaarheid aan God tonen. En als ik jullie daarvoor bedank, als jullie mij eren met een aards geschenk, dan sta mij toe jullie te bedanken. Maar ik wil van jullie hier geen persoonlijke dank voor. Ik herhaal het nog een keer: Deze dank zijn wij – als jullie vandaag al tot WIJ behoren, dan is het goed – we zijn God veel dank verschuldigd als we in actie komen, omdat we dat doen wat we ons zelf en onze naaste schuldig zijn.

Ik denk niet dat ik dit nog duidelijker hoeft uit te leggen om het echt te begrijpen. Ik denk, dat ik het duidelijk genoeg heb gezegd. En ik denk dat dat ook een goed onderwerp is, – dat betekent, dat “een onderwerp” ook onjuist wordt uitgesproken, maar jullie gebruiken deze woorden, – onderwerp voor jullie, dat jullie hierover kunnen doorgaan, ook bij mijn afwezigheid, duidelijker mijn lichaam, jullie zouden zeggen mij als persoon, daarover kunnen spreken, niet onderhandelen! Niet jullie mening naar voren halen, uitdrukken, maar jullie overtuiging! Ik heb geen mening, alleen maar een overtuiging.

En zo, beste vrienden, hebben jullie ook de plicht om jezelf er eerst van te overtuigen, wat je bent, wie je bent en dat je jezelf blijft overtuigen van wat God voor jullie heeft, voor ons allemaal, voor alle levende wezens die geschapen zijn op zijn aarde. Dat is jullie plicht. Want ik volg er maar één, en dat is God. En als ook jullie volgen, waartoe jullie behoren dan zijn dit volgelingen. En dit zorgt voor een grote Vriendenkring, en dan kunnen wij terecht een Vriend aanspreken. Ik zeg niet vriend, omdat ik het meen, nee, ik ben ervan overtuigd. Worden jullie een echte ware, een goede, een eerlijke, een liefhebbende een dierbare Vriend van deze Vriendenkring. Meer heb ik vandaag niet meer te zeggen. Dus nogmaals een gezond weerzien!

Meerdere aanwezigen: Hartelijk dank.